

ERIN HUNTER

SURVIVOR
DOGS

HET
ONEINDIGE MEER

Met speciale dank aan Inbali Iserles

Voor Teresa Sanderson en Grace Vasco-Jarvis

Oorspronkelijke uitgave: *Survivor Dogs. The Endless Lake*

© 2015 Working Partners Limited

Deze uitgave: 2017 © SU Books, een imprint van WPG Uitgevers België nv,

Mechelsesteenweg 203, B-2018 Antwerpen en Sandra C. Hessels

www.wpg.be - info@wpg.be

Vertegenwoordiging in Nederland:

WPG Media BV

Wibautstraat 133

1097 DN Amsterdam

Postbus 1050

1000 BB Amsterdam

Vertaling: Sandra C. Hessels | Creative Difference

Omslagontwerp: unimak, Melina Oberscheven, Hamburg, Germany

© 2015 Beltz & Gelberg

Omslagvormgeving: Publilin

Vormgeving binnenwerk: Ready2Print

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen of op welke wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Ondanks alle zorg die aan de samenstelling van de uitgave werd besteed, kan de redactie of de auteur noch de uitgever aansprakelijkheid aanvaarden voor eventuele schade die zou kunnen voortvloeien uit enige fout die in deze publicatie zou kunnen voorkomen.

ISBN 978 90 02 26265 4

D/2017/0034/5

NUR 283

Voorwoord

De pups verdrongen zich bij de deur om als eerste buiten te zijn. Blaffend tikte Kef met zijn pootjes tegen de deur van heldersteen. De langbeen liep met grote passen door de kamer en kwam tussen hen in staan met dezelfde geamuseerde grom die hij elke zon-op maakte.

Kefs zusje Piep gaf hem met haar snuit een duwtje tegen zijn achterste, en hij duwde speels terug.

‘Geduld’, voer hun Moederhond tegen hen uit. ‘Jullie zijn nu geen kleine pups meer.’

Kef deed meteen een pas achteruit, trok zijn borst in en tilde zijn hoofd omhoog.

De Zonnehond maakte een sprong door de lucht en raakte de helderstenen deur met zijn stralende licht. Kef knipperde ertegen, en bedacht ondertussen dat hij nu een echte naam had - Lucky - ook al was hij daar nog niet aan gewend, en dat hij zich nu moest gaan gedragen als een grote hond. Hij keek stilletjes toe toen de langbeen een hand uitstak boven hun hoofden.

Ik zal stil en geduldig zijn, net zoals Moeder heeft gezegd, dacht Kef, zich verzettend tegen de neiging om op te springen en net zo te blaffen zoals zijn nestgenootjes. Maar zodra de helderstenen deur openvloog, sprintte hij met de rest van de pups mee naar buiten.

‘Wedstrijdje!’ kefte Piep die de achtertuin instoof.

Kef wilde haar achternagaan, maar bleef opeens staan. De grond was bevroren en glinsterde zo fel als glanzende klauwen. Het knerpte onder zijn poten en het voelde ruw en koud.

De Moederhond kwam vlak achter hem staan. ‘Dit heet vorst. Het is veilig.’

Piep liep slome rondjes in het gras met haar kleine staartje strak naar achteren. De andere pups tikten met hun pootjes op de grond en draaiden zich met grote ogen om naar hun Moederhond.

Kef snoof even lang en goed aan het gras. ‘Het is zo koud.’

De Moederhond gaf hem een geruststellende lik. ‘Koud wel, maar niet gevaarlijk. Het kan je geen kwaad doen.’

Daardoor voelde Kef zich al beter. Hij prentte zich weer in dat hij nu bijna een grote hond was, niet meer een bange kleine puppy. Hij maakte zich los van zijn Moederhond en begon nieuwsgierig aan het harde gras te snuffelen. Het kriebelde aan zijn snorharen toen hij zijn snuit erin stak. Het verbaasde hem dat alle gebruikelijke achtertuingeuren waren verdwenen in deze vochtige kou. Nergens rook hij ook maar een zweempje van de dikke, donkere aarde die onder het gras zat, of die bittere geur van insecten. Hij snoof diep in en er gleed een rilling van opwindning over zijn vacht. Hij rook iets vlak onder het laagje vorst - het spoor van een warm diertje. *Niet lang geleden is hier iets kleins en smakelijks langsgelopen.* Kefs staartje begon te kwispelen, maar hij dwong het stil te blijven. De rest van de Puptroep zat elkaar achterna in de buurt van de tuindeur, waar ze luidkeels keften en op en neer sprongen. Kef negeerde hen. Er was een prooidier onder deze vorstlaag door gekropen, en hij zou het vinden! Hij zou zijn

Moederhond bewijzen dat hij geen kleine pup meer was. Al had hij daar wel een beetje hulp bij nodig.

Hij bleef even staan en liet zijn hoofd hangen. Wat zou zijn Moederhond nu zeggen? *O, Woudhond, beschermer van de jagers, die zo slim, vlug en dapper is, begeleid me alsjeblieft naar het diertje dat onder de vorst woont.* Kef likte tevreden aan zijn voorpoot; dat klonk goed. Hopelijk zou de Zielhond ervan onder de indruk zijn.

Bijna meteen leek de geur van het warme lichaam op te stijgen vanaf de grond. *De Woudhond heeft me geantwoord!* dacht Kef, en hij verspilde geen moment om de geur te volgen. Hij trippelde over het harde gras tot hij bij een klein, houten langbeenhuis kwam dat achter in de tuin stond. Tot zijn grote ongenoegen verdween de geur hier opeens. Kef snoof nog een paar keer diep in.

Waar is de geur? Waar is het prooidier gebleven?

Daar was de geur weer, en Kef likte zijn lippen. Hij was dichtbij, dat was zeker. Hij sloot zich af voor het geblaf van zijn nestgenootjes en concentreerde zich uitsluitend op de geur. Het leek alsof het van onder dat kleine langbeengebouw vandaan kwam. Kef drukte zijn neus tegen het hout aan. Hij moest hieronder zien te komen. Hij schraapte wat met zijn poten, maar de klont bevroren gras maakte het onmogelijk om onder het gebouwtje te graven. Er kwam een laag gegrom uit zijn keel voordat hij dat wist in te slikken.

Om een goede jager te zijn, moet je leren geduld te hebben. Dat had de Moederhond hem geleerd.

Kef ademde diep in en deed nog een poging. Hij wist zeker dat de geur van onder dit hout vandaan kwam. Er moest een manier zijn om erbij te kunnen... Hij volgde het geurspoor rond het gebouwtje. De geur werd sterker en Kefs staartje

begon nu te kwispelen van opwinding. Er zat hier een gat! Het dier moest een gang onder het langbeengebouwtje door hebben gegraven.

‘Kef, wat ben je aan het doen?’ blafte de Moederhond, die vlak bij de deur van heldersteen stond.

‘Niets! Ik ben zo terug!’ *Ik zal haar verrassen met de prooi,* dacht hij. *Wat zal ze trots zijn!*

Hij keek vlug naar haar om. Piep sprong om hun Moederhond heen en trok aan haar staart. Dat zou haar wel eventjes bezighouden. *Ik heb nog iets meer tijd nodig om bij het diertje te komen...*

Hij stak zijn hoofd een stukje in het gat. Het was geen brede tunnel, maar de geur van het diertje was hier veel sterker, zoet en zout door elkaar heen, en Kef begon te watertanden. Hij stak zijn snuit verder naar binnen en wurmde zijn hoofd erachteraan. De gang leek recht onder het houten gebouwtje door te lopen. Het dier moest hier beneden zijn, waarschijnlijk in slaap, want er klonk geen gezoem uit de grond, er was geen beweging, en de zoet-zoute geur werd steeds sterker.

Kef wist een poot langs zijn hoofd de tunnel in te krijgen en begon te graven. De grond was hard en ijzig. Het kostte hem al zijn energie om beide poten voor zich uit te steken en langzaam verder het hol in te kruipen. Nu zijn voorpoten hem voorgingen was het gemakkelijker om zich een weg door de aarde te banen. Er schenen wat straaltjes zonlicht naar binnen, en Kef zag dat hij gelijk had gehad: het hol was een soort gang die in de aarde onder het langbeengebouw door liep. Hij drukte zijn poten tegen de harde aarde, klauwend en gravend terwijl de geur van het warme lichaam indringender werd. Hij kroop steeds dieper naar

binnen tot alleen zijn achterpoten nog uit het hol staken. Een stilte vlak boven zijn hoofd zorgde ervoor dat hij stopte met graven. Hij bewoog geen spier, maar opeens zakten zijn poten weg. Hij probeerde overeind te krabbelen en terug naar buiten te gaan, maar de droge aarde regende op hem neer en het werd donker om hem heen. Het geblaf van zijn nestgenootjes klonk steeds verder weg.

‘Help!’ riep Kef, wat hem een mond vol aarde opleverde. Zijn lijf zakte steeds dieper weg in het hol. Hij stikte bijna in de droge aarde, maar probeerde nogmaals paniekerig te blaffen. De Aardehond dempte zijn stemgeluid echter.

Gevangen in de koude aarde wist Kef nauwelijks nog wat boven en wat onder was. Paniek dreunde in zijn oren. Hij vocht met zijn poten, maar elke beweging leek hem verder omlaag te laten zakken. Toen hij stopte om op adem te komen, was het donker en stil, en zelfs de geur van het diertje was verdwenen. Met bonzend hart herinnerde hij zich dat Piep hem verteld had dat de Aardehond honden opslokte als ze honger kreeg. Destijds had hij zijn nestzuster niet geloofd – hoe kon zij dat weten? – maar nu was hij er minder zeker van... Hij hijgde en hapte naar adem, jankend om zijn Moederhond. Hoe meer hij om zich heen trapte, hoe beknelder hij zich voelde. De lucht was ijl en hij werd licht in het hoofd.

‘Alsjeblieft, Aardehond’, jammerde hij stilletjes. ‘Laat me alsjeblieft gaan!’

Hij zag haar voor zich als een groot, zwart dier – zo groot als de hele wereld. Gek genoeg werd zijn angst minder bij die gedachte, en kon hij weer gemakkelijker ademhalen. Toen hoorde hij iets.

‘Het is al goed, Kef! Ik ben hier.’

Het was zijn Moederhond! Haar stem werd gefilterd door de aarde, en ze klonk onmogelijk ver bij hem vandaan.

‘Kun je me horen? Blijf kalm en luister goed. Beweeg je heel langzaam.’

Het enige wat hij kon doen was gesmoord janken.

‘Ik ben hier, Kef, ik ben hier.’

Heel voorzichtig leunde hij zijn gewicht op zijn rechtersvoorpot. De aarde rondom hem trilde, maar zakte niet in. Kef zette zich nu af met zijn linkersvoorpot, en bracht zijn achterpoten naar zijn lijf toe. Met kleine duwende bewegingen lukte het hem om steeds dichterbij de stem van zijn Moederhond te komen.

‘Juist, ja, Kef. Zo gaat het goed.’

Ze klonk al dichterbij. Hij moest de neiging onderdrukken om een sprong naar haar toe te maken, en schoof een klein beetje in de richting van die stem. Nog een stapje. Hij duwde zijn lijf verder omhoog. Een ogenblik later boorde zijn snuit zich door de aarde naar buiten en hapte hij naar lucht.

Zijn nestgenootjes blaften opgewonden toen hun Moederhond haar snuit in de tunnel stak en haar kaken rond zijn nekvel klemde. Met een fel rukje trok ze hem naar buiten, waar ze hem naast zich neerzette.

De pups sprongen allemaal op Kef af. Ze likten hem en haptten speels.

‘Mijn dwaze broertje!’ kefte Piep, haar snuit tegen hem aan drukkend. ‘Ik was al bang dat we je voorgoed kwijt waren!’

‘Laat hem even op adem komen!’ blafte hun Moederhond, en de andere pups deden een stap naar achteren terwijl zij de aarde van Kefs gezicht likte. Ze drukte haar snuit tegen de zijne. ‘Dat mag je nooit meer doen!’ gromde ze. Een stuk vriendelijker voegde ze eraan toe: ‘Ik wil je niet kwijtraken, puppy van me.’

Hij sloot zijn ogen en genoot van het gevoel van opluchting dat hem overspoelde.

‘Ik was bang’, mompelde hij tegen zijn Moederhond. ‘Ik dacht dat de Aardehond me had opgeslokt en ik er nooit meer uit zou komen. Ik probeerde met haar te vechten, maar dat maakte het alleen maar erger. Pas toen ik me niet langer verzette, zakte de angst weg.’

Hij deed zijn ogen open.

Moederhond staarde liefdevol op hem neer. ‘Je hoeft tegen haar niet te vechten. Aardehond neemt ons na onze dood mee’, hielp ze hem herinneren. ‘Tot die tijd beschermt ze ons en geeft ze ons kracht. Ze waakt dag en nacht over ons. Als je haar nodig hebt, zal ze je helpen.’ Die woorden rolden door Kefs gedachten toen zijn puptroep zich om hem heen had verzameld om de aarde uit zijn vacht te likken.

Als je haar nodig hebt, zal ze je helpen...